

Lector: Nicoleta Arsenie
Tehnoredactor: Carmen Dumitrescu
Coperta: Florin Afloarei

Editura EUROPRESS GROUP
O.P. 22, C.P. 113, București, 014780
Tel./Fax.: 021-2125692; Tel.: 021-3106618
Comenzi carte prin poștă:
Tel.: 021-2125692
E-mail: office@europress.ro
www.europress.ro

© Editura EuroPress Group

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TEODORESCU-TRĂILĂ, MIOARA

Corcodușul, eu... și FaceBook / Mioara Teodorescu-Trăilă ;
il.: Cecilia Trăilă (sub atenta îndrumare a prof.
Alina Hrapciuc Durdan), Mioara Teodorescu-Trăilă. - București :
EuroPress Group, 2022
ISBN 978-606-668-291-6

I. Trăilă, Cecilia (il.)

821.135.1

MIOARA TEODORESCU-TRĂILĂ

Corcodușul, eu... și FaceBook

Ilustrații:
Cecilia Trăilă (sub atenta îndrumare
a prof. Alina Hrapciuc Durdan)
Mioara Teodorescu-Trăilă

București, 2022

Cuprins

<i>Cuvânt-înainte</i>	7
Corcodușul	
Musafirul	11
Adio dudului, bine ai venit, corcoduș!	12
Am salvat din nou corcodușul	14
Corcodușul în toamnă	16
Miroase-a toamnă	17
Merele	18
Fetița fericită	20
Sfârșit de iarnă cu Filip	22
Florile de azi, 8 martie	24
După echinocțiu	26
Corcodușul dimineața	27
Înflorește corcodușul	28
Vântul	29
Corcodușul și cafeaua	31
Corcodușul meu nebun de primăvară	32
Primăvăresc cu corcodușul!	33
Ploaia, eu și corcodușul	35
Ce ați făcut cu luna mai?	36
Mi-e dor de vară	39
Ploaie de vară	41

Înțelepciune.....	42
S-a supărat pe mine corcodușul.....	44
Sfârșit de vară în București.....	45
Toamnă iar.....	47
Acum este „doamnă”.....	49
Vals tomnatic.....	50
„Optagonul” lui Filip.....	52

Eu...

Mama mea este elf.....	54
Bolnav de iubire.....	56
E toamnă și plouă.....	58
Menestrel cu haina scurtă.....	59
Alb?.....	60
Ninge trist.....	61
Ninge.....	62
Mă-ntorc.....	64
Primește-mă.....	65
Să nu crezi tu.....	66
Gând eretic.....	67
Suflet de-nchiriat.....	68
Pelerin printre veacuri.....	70
Să vină ierni... ..	71
Sufletu-mi.....	72
Tăcere... ..	73
În toamna asta.....	75
Să fiu vioară... ..	76
Cerceii noi, cerceii vechi.....	77
Plouă... ..	78
Atâta ploaie.....	79

Mi-e dor?.....	80
Frunză verde... ..	81
La sfârșit de vară... ..	83

...Și Facebook-ul

Dragile mele cuvinte.....	86
<i>Dilema Veche</i> și caligrafia.....	88
Calul palid.....	90
„Căldură mare”.....	92
Toamna acum.....	94
Sifoanele.....	96
Tiribombele de la Obor.....	98
Eu și Proust... ..	100
Cântărețul din frunză (1).....	102
Cântărețul din frunză (2).....	104
Floarea curcubeu.....	106
Logică.....	109
Plopul își scutură frunzele.....	110
Logica ciocolatei.....	112
Poveste cu unicorni.....	114
Papucii de balet... ..	116
Melcul.....	119
Teoria gândacului.....	121
Vrei să ne batem?.....	123
Homeschooling.....	126
Numele.....	129
Viața ca un joc de șah.....	132
Etamina.....	134
Eu și Sisif.....	136
Să nu-ți lași barbă!.....	138

Singurătate?.....	140
S-a mai dus un an în România, ce facem cu ăsta nou?.....	143
Dimineața cu șoșoni.....	146
Dă-i, dom'le, cărnită!.....	148
Cucul „ale(r)gător”	150
Deșertul prostiei... Probabil.....	152
Pandemie și trabuc	155
Fetița cocor.....	157
Halloween la ușa mea.....	159
Aplicația	161
„Starea nației” bucureștene azi, la ora 6.00 a.m. ...	163
Un leu, doi lei... ..	165
Insula din ziua de ieri!.....	167
<i>În loc de epilog</i>	171

MUSAFIRUL

A trecut pe la fereastră,
Cu miros de tufănele,
Și-a fugit în zarea-albastră
Cu un stol de rândunele.

Nu credeam să vină iară
Și i-am zis „la revedere”.
Dar a revenit în vară,
Cu un buzunar de mere.

Eu tocmai pictam la masă,
Un tablou, destul de șters.
L-am poftit iute în casă.
Musafirul meu e-un VERS.

Și de-atunci suntem prieteni,
El, minunea mea, Cuvântul,
Corcodușul de la ușă, vrăbiuțele și vântul.

*Danei, musafirul meu de suflet,
București, ianuarie, 2022*

ADIO DUDULUI, BINE AI VENIT, CORCODUȘ!

Dudul cu omizi albe și pufoase și fluturi albi și pufoși nu mai există.

A venit o echipă, a scos drujba și a tăiat. Fără discernământ, fără logică și fără suflet. Nu au căzut victimă entuziasmului lor distructiv crengile moarte, așa cum s-ar crede și cum ar fi de așteptat, ci copaci întregi, verzi și puternici. Plopul, care atinsese o înălțime periculoasă, retezat fără milă, întinde acum spre cer două cioturi de care se mai agață cu disperare câteva frunze tremurătoare.

Corcodușii mei dragi, miresici albe și discret parfumate la sfârșit de martie, au căzut la pământ fără drept de apel, risipindu-și în iarba rară mărgelele verzi ale fructelor abia îndrăznite în vară.

Doar unul a refuzat îndărătnic să se lase tăiat și s-a agățat disperat de balconul meu.

– Pe acesta nu-l tăiați! am strigat eu cu o voce a cărei putere de moment nu mi-am recunoscut-o. Și nu l-au tăiat.

Dudului i-au plecat întâi crengile, iar a doua zi, tulpina a căzut sub ghilotina drujbei ADP.

Nu știu ce criteriu ascuns, ce scop neînțeleș a dus la decimarea copacilor din spatele blocului. Motivul

curățării crengilor uscate nu justifică acest „carnagiu” arboricol. Au rămas dovadă a incompetenței, sau doar a indiferenței, ramurile uscate ale cireșului, degete moarte întinse în aerul cald de iunie. Au rămas crengile rupte ale teiului, atârnându-și spre pământ frunzele verzi și florile gălbui, strânse a plânsset în ele însele, risipindu-și ultima suflare parfumată printre trunchiuri și crengi tăiate de-a valma.

Domnul Nea Titi, prezență vie și neclintită de la începuturile blocului nostru prin anii '80, a supra-vegheat cu multă diligență tăierea copacilor, dar, la prima sa absență, tăvălugul nimicitor a ras ce a întâlnit în cale. Întoarcerea sa la postul de observație a salvat, probabil, alte vieți verzi și pentru acest lucru îi mulțumesc.

Dar dudul cel cu omizi albe și pufoase și fluturi albi și pufoși nu mai este. Revolta mea din anii trecuți împotriva omizilor pare meschină și fără obiect acum. Cred că, așa cum mi-a șoptit un fluturaș al meu din Japonia, citându-l pe Micul Prinț cel etern înțelept, „dacă vrei să cunoști fluturii, trebuie să suporti două-trei omizi”; acei fluturi par doar mărunți și pufoși, la o primă privire.

Doar la o primă privire. Pentru că, vedeți dumnea-voastră, **EI ZBOARĂ.**

București, iunie 2015

AM SALVAT DIN NOU CORCODUȘUL

– Spune-le, te rog, spune-le! mi-a strigat disperat corcodușul.

– Cui? Ce să spun? am întrebat nedumerită pe când urcam cele câteva trepte până la ușa blocului.

– Cum cui? Uite, au venit din nou să tundă iarba, să taie copacii!!!! Dacă mă taie, cum au făcut cu teiul anul trecut? Sau cu dudul cel cu omizi pufoase? Sunt încă tânăr, sunt verde! Spune-le, te rog...

M-am întors către Domnul Nea Titi, personajul-cheie al blocului, care de mulți ani supraveghează tot ce se întâmplă și chiar și ceea ce nu se întâmplă, dar ar trebui să se întâmple în și cu blocul nostru. În 35 de ani, Domnul Nea Titi s-a identificat cu blocul, a reprezentat locatarii cu sau fără voia lor, a împodobit scara de Crăciun, a dat cu var, a pus perdeluțe... Prezență vie și foarte vocală, Domnul Nea Titi este chiar blocul însuși.

– Domnu' Titi, spuneți-le să nu taie corcodușul. Este al meu, vă rog...

– Care, doamna Mioara? Țsta de la scară?

– Da. E al meu. Bem cafea dimineața împreună, spun eu timid și oarecum stânjenită de mărturisirea mea neobișnuită.

– Păi, dacă e al dumneavoastră, nu s-atinge nimeni de el. Auziți, mă, corcodușul ăsta îl lăsați în pace, mă! Ține umbră la scară vara. Nu-l tăiați, că și așa tăiați ce vă trece prin cap, nu ce trebuie! Ați auzit?!

– Gata, doamna Mioara, s-a făcut – s-a întors el către mine. Al dumneavoastră rămâne. Puteți să beți mai departe cafeaua cu el. Și mi-a zâmbit știrb și mucalit. Așa e Domnul Nea Titi. Probabil că și-a adus aminte de diminețile în care obișnuia să își bea cafeaua în Dacia lui veche din parcare, pe care nu o mai por-nise de-o veșnicie. Asta până când fiica lui a decis că trebuie vândută, spre marea tristețe a Domnului Nea Titi. Mă întreb dacă de atunci mai bea cafea...

– Mulțumesc, i-am zâmbit și eu, plină de recunoștință.

În drum spre ușă, corcodușul mi-a mângâiat duios fruntea. Corcodușul meu de la cafeaua de dimineață.

București, 2020

CORCODUȘUL ÎN TOAMNĂ

În lumina săracă a dimineții, corcodușul mi-a zâmbit înflorit.

– Ce-ai făcut, Corcoduș? am întrebat uimită.

– Am înflorit, nu vezi? mi-a șoptit cu glas mic și cristalin.

– Dar nu e vremea ta!

– Tu nu ai făcut nimic frumos și zănatic în viața ta? Ei bine, asta am făcut eu acum. Ceva drăguț și zănatic. Pentru tine...

Am zâmbit nostalgic unei amintiri fugare.

– O să vină vânturi potrivnice și frigul o să vină, și floricele tale anacronice nu vor aduce niciodată fructe, dragul meu.

– Dar eu aduc frumusețe acum, fără să mă gândesc la vânturi potrivnice și nici chiar la fructe. Ți-am adus ție un zâmbet azi și asta e ceva... Bucură-te și tu de floricele mele, te rog.

Și m-am bucurat!

București, septembrie 2021

MIROASE-A TOAMNĂ

Miroase-a toamnă și a tufănele,
Ițindu-și capul printre ierburi moarte.
Cic'-ar veni iar iarna, mai zic ele,
Dar pân'-acum, eu cred că sunt doar șoapte.

El, vântul, tot mai zburdă printre blocuri,
Cu chiricuțe întrecându-se în zbor.
Iar soarele mai are timp de jocuri.
Și-atuncea, cum să cred că toate mor?

Miroase-a toamnă și a tufănele,
Dar toamna asta e ceva aparte.
Și uit de gripă, uit și de manele.
Cu corcodușul la cafea n-ascult la șoapte.

București, octombrie 2021

MERELE

Două mere pricăjite,
Sus pe-o ramură uitate,
Îmi vorbiră necăjite
De-o soartă nemeritată.

„Uite, soro, ne uitară,
Va fi frig și iarnă grea.
Dar trecut-a mult d'ast' vară
Și-om rămâne tot așa.

Ne vom scofâlci pe creangă,
Fără sens și fără țel,
Ne-o mai vizita vreo cioară
Să ne conversăm nițel.

Dar la primăvară, sigur,
Prea târziu spre-a fi mâncate,
Vom fi două babe triste,
Inutile și uscate!”

„Cred că nu”, le-am zis voioasă.
„Corcodușul meu năuc,
El mi-a spus, în drum spre casă,
Să vă pun pe-al meu FaceBook.”

Căci, vedeți, și-o faimă mică
E ceva decât nimică!

București, noiembrie 2020